

Mingo prepara la retirada

El lateral d'Hostalric, de 35 anys, no ha trobat equip després d'acabar contracte amb el Nàstic i si no li surt cap oferta interessant de l'estranger penjarà les botes És el tercer gironí amb més partits a l'elit rere Miquel Soler i De Quintana

Mingo lluita amb Nagore en el Nàstic-Alcorcón de la temporada passada.

HOSTALRIC | MARC BRUGUÉS

Als seus 35 anys Carles Domingo "Mingo" (Hostalric, 10-6-77) es resisteix a penjar les botes. El trenta de juny passat va quedar desvinculat del Nàstic de Tarragona després d'haver-hi jugat les darreres sis temporades i el mercat d'estiu es va tancar sense rebre cap proposta interessant. Ara, amb totes les lligues ja començades, el selvatà s'entrena pel seu compte a l'espera de si sorgeix alguna cosa interessant a l'estranger. La porta a continuar jugant la té ben oberta però el gironí és conscient que, amb la seva edat, i tal com estan les coses, ho té complicat. Tot plegat, tanmateix, no el preocupa en excés ja que sap que té "una edat" i si al final no acaba apareixent cap oferta interessant, retirar-se no li suposaria "cap trauma". "El mercat sempre és obert per a un jugador a l'atur i per això m'estic entrenant cada dia. Ara bé, si no sortís res al final, penjaria les botes amb la tranquil·litat d'haver estat molts anys gaudint d'una professió que m'encanta". No li manca raó. I és que Mingo és el tercer gironí -només superat per Miquel Soler i Ramon de Quintana- amb més partits entre Primera i Segona Divisió A després d'haver-hi jugat ininterrompudament 18 temporades (1994-2012). Tot va començar al Barça B. Després vindrien millors i pitjors experiències a l'Sporting de Gijón, Rayo Vallecano, Betis, Albacete i Nàstic. En total 413

partits (134 a Primera i 279 a Segona A) a més a més d'11 a la Copa de la UEFA i 5 internacionalitats amb la selecció sub-20. Una lesió durant la pretemporada del 1997 a Glasgow, va evitar que pogués tenir l'oportunitat al Barça de Louis Van Gaal. Tot i això, sí que va disputar diversos amistosos i partits de Copa Catalunya de la mà de Bobby Robson. Per a Mingo no és cap espina clavada no haver pogut arribar al primer equip. Al contrari. "Vaig estar-hi set anys i em sento un home de la casa. No sóc romàntic en aquest sentit i m'és igual haver debutat o no. Per a mi és la millor etapa de la meua carrera. Allà em van cuidar, mimar i educar i això quedarà per a tota la vida", recorda Mingo que va ingressar a la Masia amb 13 anys procedent de l'Hostalric.

El Betis de Lopera

Després de Can Barça, Mingo va emigrar a Gijón que seria la primera etapa d'una llarga carrera. "Hi ha hagut temporades millors i pitjors". Amb el Betis, per exemple, vaig jugar la UEFA i no va ser la meua millor època. En canvi a llocs com ara Gijón, Vallecas, Albacete o Tarragona on lluitàvem per evitar el descens he estat molt a gust", reflexiona Mingo. En aquest sentit, segurament que sí que té una espina clavada amb el Betis. "Allà era complicat bàsicament per una persona", diu el lateral esquerre en referència a l'expresident Manuel Ruiz de Lopera. "Quan jugues ets molt maco, quan no, ets molt lleig. Allò era una empresa i no li servia. Vaig jugar la UEFA, vam ser cinquens, però personalment va ser una etapa molt dolenta", diu. D'amics n'ha fet un grapat i

recorda el porter del Nàstic Rubén Pérez o l'exblaugrana Óscar Arpón, entre altres.

Entre Hostalric i Tarragona, Mingo manté l'esperança de trobar una proposta interessant. Si pot ser a l'estranger, millor, una experiència que encara no ha tastat. "Des de fa uns anys que veig que tinc una edat i ja no és el mateix que quan en tenia 23. Aleshores anava on fos i al preu que fos. Hi ha coses que no compensen, per això, millor a l'estranger". Si al final no acaba sorgint cap oferta que li faci el pes, Mingo penjarà les botes amb normalitat. Un futur a la banqueta? De moment, no hi pensa. "No m'ho he plantejat. No tinc el cuc", confessa.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2012/09/12/mingo-prepara-retirada/581007.html?utm_source=rss